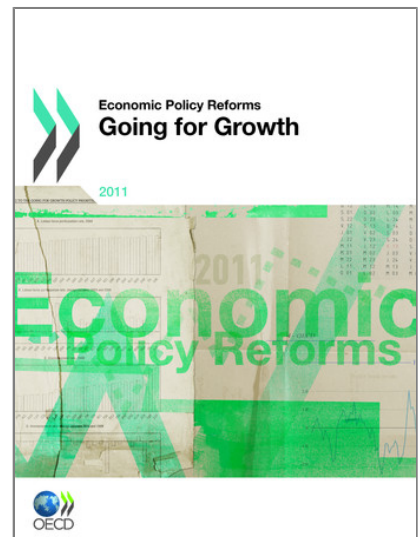

OECD *Multilingual Summaries*

Economic Policy Reforms 2011: Going for Growth

Summary in Danish

Reformer i den økonomiske politik 2011: Going for Growth

Sammendrag på dansk

- Det globale opsving efter den dybeste krise siden depressionen i 1930'erne er i gang, men det er stadig alt for afhængigt af makroøkonomiske stimuli, og det er endnu ikke lykkedes at nedbringe den høje og vedvarende arbejdsløshed i mange lande. Going for Growth 2011 belyser de strukturreformer, der er behov for for at genoprette den langsigtede vækst i kølvandet på krisen. For hvert OECD-land og for første gang seks nye økonomier (Brasilien, Kina, Indien, Indonesien, Rusland og Sydafrika) identificeres fem reformprioriteter, som ville være dem, der mest omkostningseffektivt kunne levere vedvarende vækst over det næste årti. Analysen viser, at mange af disse reformer også kunne bidrage til en finansiel konsolidering, som der er så stort behov for, og til at nedbringe de globale betalingsbalanceubalancer.
- De internationalt sammenlignelige indikatorer, som anvendes her, gør, at landene kan vurdere deres økonomiske performance og strukturpolitikker på mange områder.
- Desuden indeholder denne udgave tre analytiske kapitler, som dækker boligpolitikker, effektiviteten i sundhedsvæsenet og forbindelsen mellem strukturpolitikker og betalingsbalanceubalancer.

Det globale opsving efter den dybeste krisen siden den store depression i 1930'erne har været undervejs i et stykke tid nu, men er stadig alt for afhængigt af makroøkonomiske stimuli og har endnu været utilstrækkeligt til at gøre noget ved den høje og vedvarende arbejdsløshed, der er i mange lande. De finansielle stimuli vil ganske givet gradvist blive trappet ned for at gøre noget ved uholdbare offentlige gældsdyamikker, og der kan kun forventes ringe, om nogen, yderligere støtte fra pengepolitikken. Derfor er den største udfordring, regeringerne i OECD står over for i dag, at forvandle et politisk drevet opsving til selv bærende vækst. En fremskyndelse af strukturreformerne, som under den globale recession er gået i stå uden for finansområdet, kunne være et afgørende bidrag i den henseende. Under et opsving efter en krise kan man prioritere de reformer, som bidrager mest til kortsigtet vækst, og hjælpe de arbejdsløse og dem, der er uden for arbejdsstyrken, med at holde kontakten med arbejdsmarkedet.

Denne nye udgave af *Going for Growth* identificerer for hvert OECD-land og for første gang for større nye økonomier (Brasilien, Kina, Indien, Indonesien, Rusland og Sydafrika, de såkaldte BRIICS-lande), fem reformprioriteter, som ville være mest effektive til at give vedvarende vækst over de næste 10 år. Disse anbefalinger er baseret på en kortlægning af performanceunderskud - målt som forskellen i produktivitet og arbejdskraftudnyttelsen i forhold til dem med den bedste performance - og politiske svagheder i de enkelte lande. Hovedkonklusionerne fra denne prioriteringsøvelse, som er opsummeret i et oversigtskapitel (kapitel 1) og beskrevet nærmere i landenoterne (kapitel 2), er følgende:

- OECD-lande med højere indkomster står over for en række politiske udfordringer og kan groft inddeles i to grupper. Den første gruppe består hovedsageligt af lande på kontinentet, som skal øge arbejdskraftudnyttelsen. Derfor er anbefalinger om at forbedre indretningen af de sociale systemer og gøre noget ved opdelingen af arbejdsmarkedet gennem jobsikringsreformer og flytning af skattebyrden væk fra arbejdet de mest almindelige, men også produktmarksreformer har en fremtrædende plads. De øvrige relativt velstående OECD-lande står over for et mere afbalanceret sæt udfordringer med større fokus på produktivitet - især de asiatiske medlemslande - og reformer af netværkssektorregulering, FDI-restriktioner, skattestruktur og den offentlige sektor anbefales ofte.
- OECD-lande med lavere indkomster - herunder Chile, Estland, Israel og Slovenien, som kom med i OECD i 2010 - og BRIICS-landene står over for langt flere udfordringer i forhold til deres uddannelsessystemer og regulering af produktmarkederne. Reformen på disse områder har til formål at forbedre produktiviteten. Uformel økonomi giver også konkrete politiske udfordringer i disse lande. I mange tilfælde svarer de politiske udfordringer for BRIICS-landene indholdsmæssigt til udfordringerne for lavindkomstlandene i OECD, men der er typisk behov for flere reformer i BRIICS-landene. Anbefalinger for BRIICS-landene og nogle af lavindkomstlandene i OECD omfatter også i flere tilfælde reformer af retsvæsen og kontraktindhåndhævelse samt forbedringer i governance-systemer, som ville bekæmpe korruption.
- Reformen, som ville give hurtige indkomst- og jobgevinster, er i høj kurs under de forhold, der er efter krisen. Blandt de identificerede politiske prioriteter, f.eks. reformer, som fjerner barriererne for konkurrence (f.eks. i detailhandlen eller de liberale erhverv), færre administrative byrder på virksomheder og fjernelse af barrierer for direkte udenlandske investeringer. Nogle af de identificerede prioriteter kunne også gøre meget for at forhindre, at arbejdsløsheden bider sig fast, hvilket er en anden vigtig bekymring i det nuværende klima. Mange af de arbejdsmarkedspolitikker, der har været anvendt under krisen - f.eks. optrapning af ordninger med korttidsarbejde eller en længere periode med og/eller større arbejdsløshedsdækning - var med til at dæmpe arbejdsløshedens indvirkning på recessionen og mildne konsekvenserne for arbejdstagerne. Efterhånden som de økonomiske betingelser udvikler sig, kunne nye politiske initiativer styrke opsvingets jobindhold. Sådanne reformer kunne være øgede investeringer i og reform af aktive arbejdsmarkedspolitikker, mindre opdeling af arbejdsmarkedet gennem jobsikringsreformer og en bedre indretning af sociale overførselsprogrammer.
- Den nuværende økonomiske situation har tvetydige konsekvenser for regeringernes evne til at gennemføre reformer, idet forholdene efter krisen gør dem mere nødvendige, men den svagere økonomiske position i mange lande vil muligvis være en hindring. På den baggrund er det helt afgørende at sørge for, at reformerne er i overensstemmelse med det presserende behov for finansiel konsolidering.
- Strukturreformer har hovedsageligt til formål at forbedre de langsigtede indkomstniveauer, men kan også give vigtige ekstra fordele for budgetbalancen. Reformen, som øger beskæftigelsen, vil f.eks. sandsynligvis være en fordel for den finansielle konsolidering. Uholdbare offentlige finanser har også gjort, at mange andre typer af strukturreformer haster. Især kunne forbedringer i skattesystemerne eller effektiviteten inden for uddannelses- og sundhedssystemerne lette underskuddene på statsfinanserne.

Vækstfremmende strukturreformer kan også have gavnlige afledte effekter på de nuværende betalingsbalanceubalancer, hvilket er nærmere beskrevet i kapitel 5. Til trods for nogen indsnævring under krisen er de globale ubalancer stadig store i lande i og uden for OECD, og det vil sandsynligvis ikke ændre sig, hvis der ikke handles politisk. Strukturreformer er generelt ikke beregnet til at rette op på globale ubalancer, men de kan påvirke

betalingsbalancen ved at påvirke husholdningernes og virksomhedernes opsparings- og investeringsbeslutninger samt ændre den offentlige opsparing og de offentlige investeringer. Nye empiriske analyser, som er præsenteret i dette kapitel, tyder på, at en række strukturreformer, som er ønskelige i sig selv, også kan reducere de globale ubalancer ved at indsnævre afstanden mellem den indenlandske opsparing og de indenlandske investeringer i flere store økonomiske områder:

- Hvis der udvikles sociale sikringssystemer i Kina og andre asiatiske økonomier, ville det opfylde et vigtigt socialt mål, og en sidegevinst ville være at mindske behovet for opsparing som sikring og dermed mindske de store betalingsbalanceoverskud i nogle af disse lande.
- Pensionsreformer, som øger pensionsalderen, vil øge indtægterne og også bidrage til at mindske opsparing og betalingsbalanceoverskud (men øge underskuddene i eksterne underskudslande).
- Produktmarkedsreformer i netværksindustrier, detailhandel eller liberale erhverv kunne opmuntre til anlægsinvesteringer og derved reducere betalingsbalanceoverskuddene i lande som Japan og Tyskland.
- Fjernelse af politiske skævheder, som opmuntrer til forbrug, f.eks. skattefradrag for rentebetaling på realkreditlån og samtidig manglende beskatning af en lejeværdi, kan være med til at øge husholdningernes opsparing og reducere de eksterne underskud i en række lande, ikke mindst USA, selvom dette først kan gennemføres, når økonomien er mere stabiliseret.
- Reforme på finansmarkederne, som gør finansmarkederne mere sofistikerede og giver dem mere dybde, kunne løsne lånebegrensningerne i nye økonomier og derved fremme forbrug og investeringer. Dette ville være med til at reducere de betalingsbalanceoverskud, nogle af dem har. Sådanne reformer skal ledsages af passende kontrolmekanismer.
- Samlet set kunne en kombination af en finansiel stramning i OECD-landene, produktmarkedsreformer i Tyskland og Japan og øget offentligt forbrug på sundhed (med 2 procentpoint af BNP) samt liberalisering af finansmarkederne i Kina reducere de globale ubalancer med omkring en tredjedel.

Denne udgave af *Going for Growth* indeholder et særligt kapitel om boligmarkedet (kapitel 4), som er et område, hvor forkerte politikker bidrog til at udløse den seneste krise, og som nu kan mindske arbejdskraftmobiliteten og forsinke opsvinget i arbejdspladser. Kapitlet præsenterer nye indikatorer for boligmarkedet og OECD's empiriske analyse med følgende hovedresultater:

- Fornyelser på realkreditmarkedet bør kombineres med passende myndighedstilsyn og fornuftig regulering af banksektoren. Finansiell liberalisering og fornyelser på realkreditområdet har øget adgangen til boliger for tidligere kreditbegrænsede husholdninger, men reformerne i reguleringen af realkreditmarkederne kan også ligge bag bemærkelsesværdige stigninger i huspriserne - med gennemsnitligt 30 % i OECD-landene fra starten af 1980'erne og til midten af 2000'erne - og i de ustabile huspriser.
- Boligudbuddet kunne gøres mere følsomt over for efterspørgslen i mange OECD-lande, f.eks. ved at strømline tunge byggetilladelsesprocesser. Det kunne være med til at undgå for store udsving i huspriserne. Samtidig kan større følsomhed også føre til mere ustabile boliginvesteringer, medmindre udsvingene i efterspørgslen kan begrænses.
- Boligpolitikker kan fremme boligmobilitet og dermed give et bedre match mellem arbejdspladser og arbejdstagere, hvilket igen vil hjælpe arbejdsmarkedet med at komme tilbage efter den nylige krise. Hvis de høje omkostninger, der er forbundet med at købe en bolig, blev sat ned, ville det give bedre adgang til kredit og større følsomhed over for boligudbuddet. Det kunne også forbedre boligmobiliteten, og det samme ville en lettelse af den strenge huslejekontrol og reguleringen af forholdet mellem udlejer og lejer.
- Boligpolitikkerne bør være indrettet, så de er effektive og rimelige. Skattemæssige skævvridninger bør fjernes ved at beskatte boliger og alternative investeringer på samme måde. Hvis de er omhyggeligt udformet, kan målrettede sociale boligsystemer nå deres mål for færre omkostninger, og velindrettede overførbare boligstøtteordninger kan være at foretrække frem for direkte levering af sociale boliger, da de ikke synes direkte at hindre boligmobilitet.

Sidst men ikke mindst indeholder dette års udgave af *Going for Growth* et kapitel om sundhedsvæsenet (kapitel 6), som er en vigtig bidragsyder til den enkeltes velbefindende og en vigtig drivkraft for langsigtet økonomisk vækst. OECD har indsamlet nye tværnationale data om sundhedspolitikker og sundhedssystemernes effektivitet, som viser, at der i alle undersøgte lande er plads til at forbedre effektiviteten af det offentlige forbrug på sundhedssystemet:

- I gennemsnit kunne den forventede levetid ved fødslen i hele OECD øges med mere end to år, mens omkostningerne til sundhedsvæsenet blev holdt stabile, hvis alle lande blev lige så effektive som de mest effektive lande.
- I mere end en tredjedel af landene kunne bedre effektivitet forbedre den forventede levetid lige så meget i perioden indtil 2017 som i de foregående 10 år, mens omkostningerne forbliver konstante.

- Alternativt kunne en forbedring af sundhedsvæsenernes effektivitet give store offentlige besparelser på i gennemsnit omkring 2 % af BNP i OECD.
- Der er ikke nogen enkelt type af sundhedssystem, som systematisk klarer sig bedre med hensyn til at levere omkostningseffektive sundhedsydelser. Det kan derfor være mindre typen af sundhedssystem, der betyder noget, men mere styringen af det. Politikerne bør sigte på en sammenhæng i deres politik ved at anvende bedste praksis fra forskellige sundhedssystemer og skræddersy dem til egne forhold. Ikke desto mindre påviser den internationale sammenligning en række kilder til potentielle effektivitetsforbedringer, f.eks. ved en bedre koordinering af de organer, som er involveret i styringen af sundhedsvæsenet, en styrkelse af gate-keeping, en forøgelse af betaling af kontante udgifter, en forbedring af informationen om kvalitet og priser, reformer af leverandørbetalingsordninger eller justering af reglerne vedrørende medarbejdere og udstyr på hospitalerne.

© OECD

Dette sammendrag er ikke en officiel OECD oversættelse.

Reproduktion af dette sammendrag er kun tilladt på betingelse af, at OECD copyright og titel på den originale publikation nævnes.

Sammendrag på flere sprog er oversatte uddrag af OECD publikationer, der oprindeligt blev publiceret på engelsk og fransk.

De er gratis tilgængelige på OECD Online Bookshop www.oecd.org/bookshop

For yderligere oplysninger kan man kontakte afdelingen OECD Rettigheder og Oversættelser, Direktoratet for Offentlige Anliggender og Kommunikation på rights@oecd.org eller pr. fax: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)
2 rue André-Pascal, 75116
Paris, France

Besøg vores website www.oecd.org/rights/

